

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bech, Bodil.; Bodil Bech.
Titel Title:	<u>Granit og Dugg : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Jespersen og Pios Forlag, 1938
Fysiske størrelse Physical extent:	71 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

RODIL BECH

GRANIT
OG DUGG

—
1935

53-201

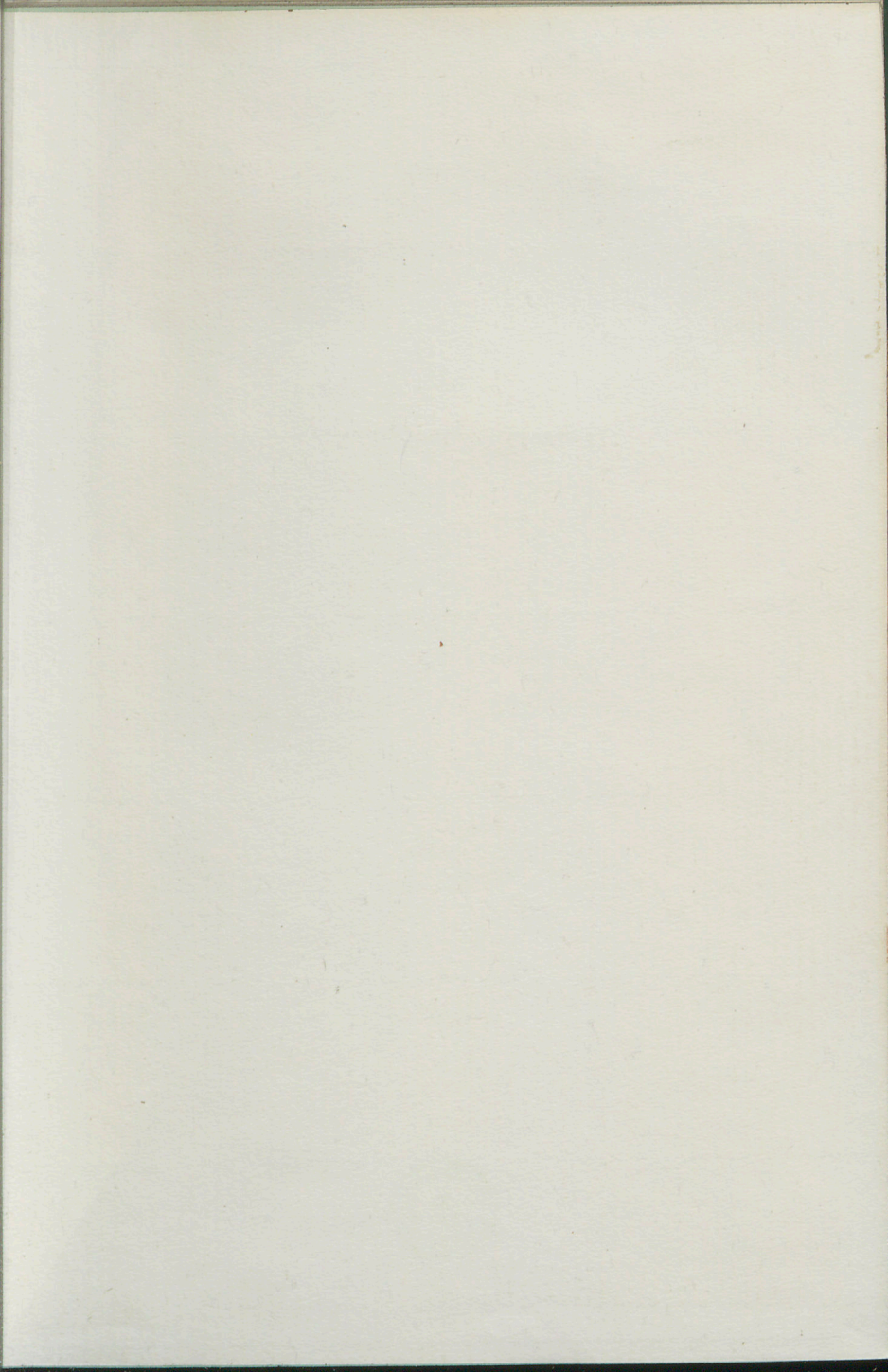
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

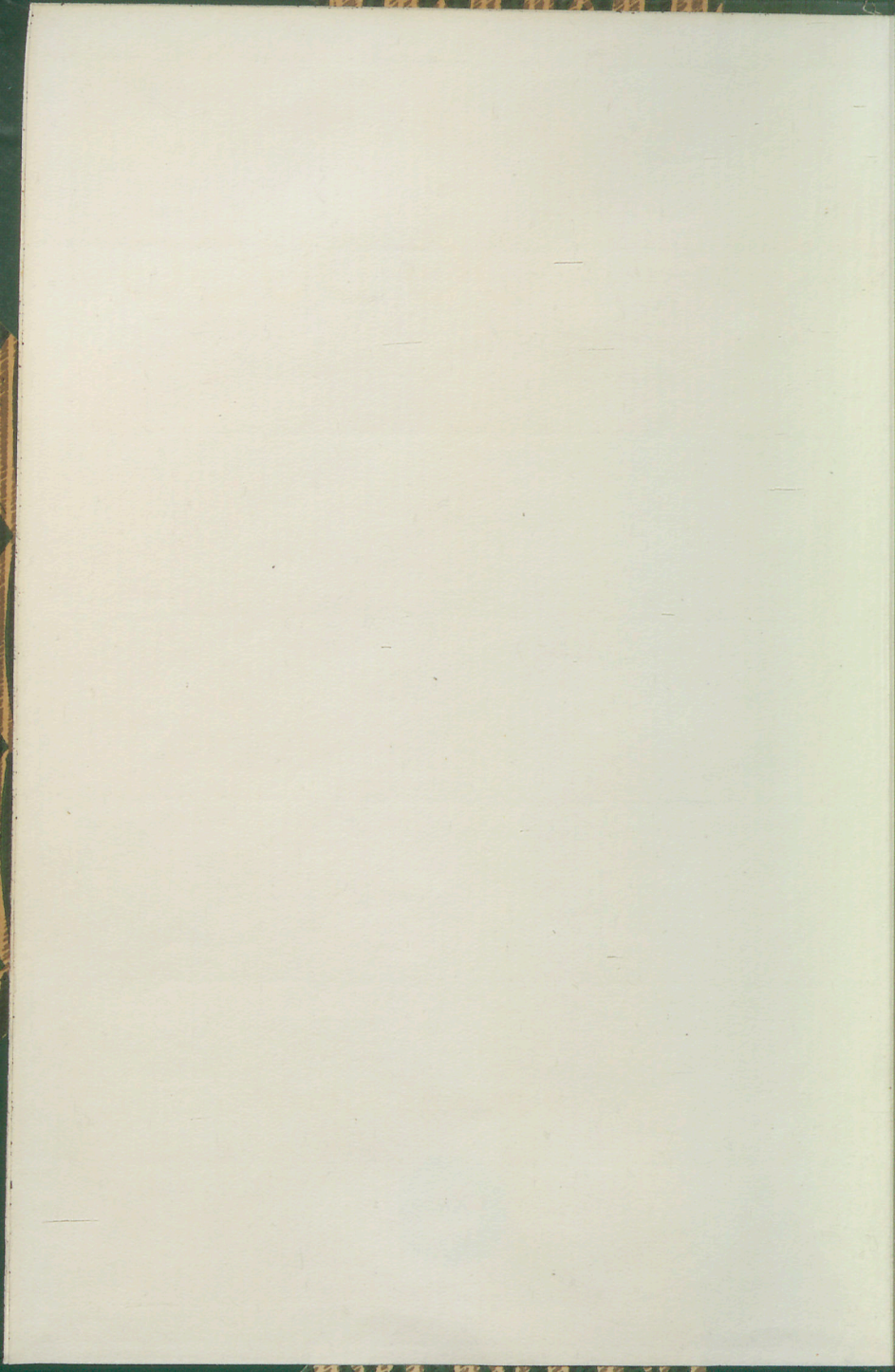

1 1 53 0 8 04262 7

+Rex

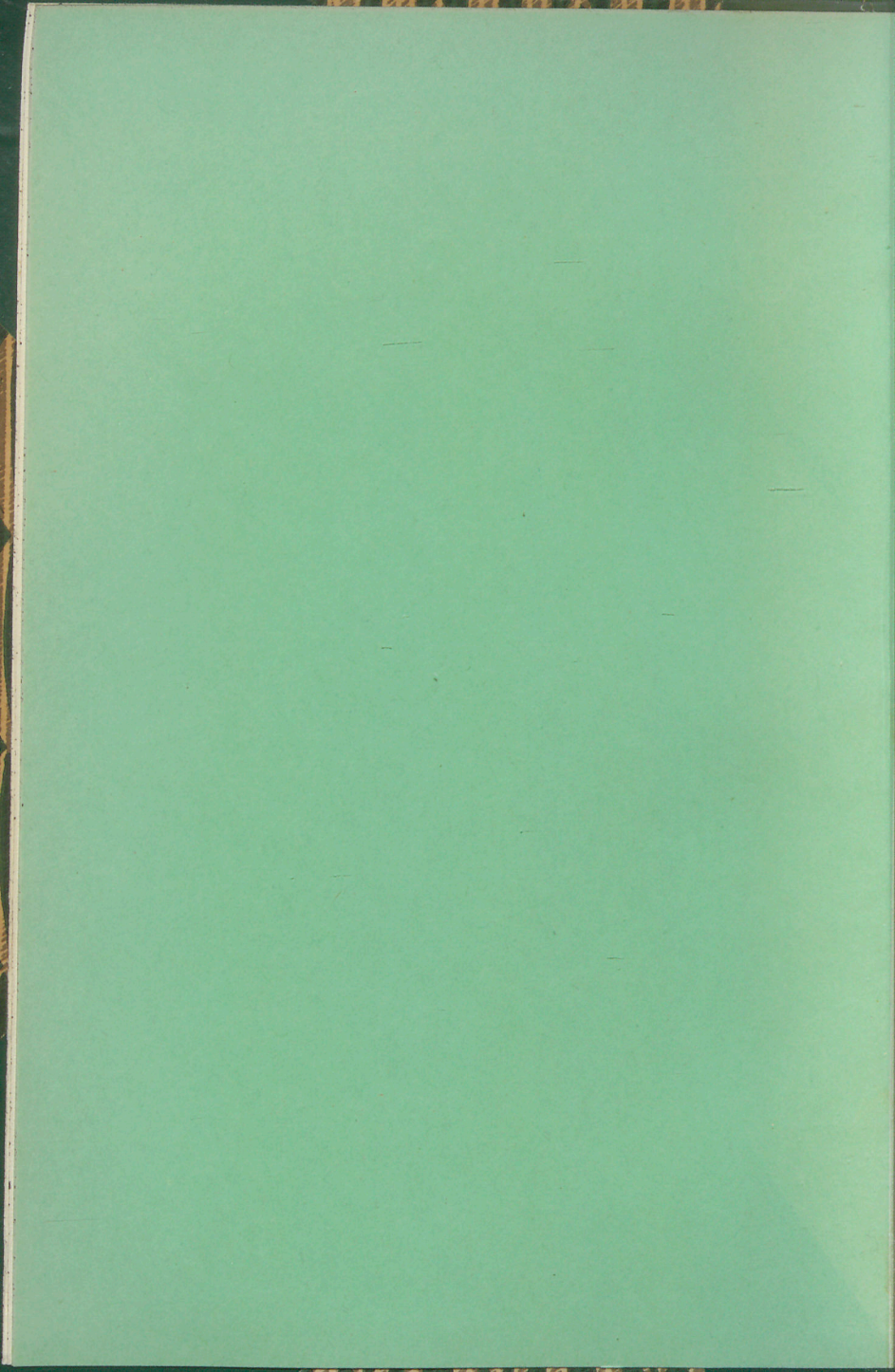
BODIL BECH

GRANIT OG DUGG

DIGTE

JESPERSEN OG PIOS FORLAG

1939. 658

GRANIT OG DUGG

Af *Bodil Bech* udkom tidligere :

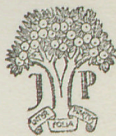
VI DER EJER NATTEN. Digte 1934.

ILDTUNGER DANSER. Digte 1935.

BODIL BECH

GRANIT OG DUGG

DIGTE

JESPersen OG PIOS FORLAG
KØBENHAVN MCMXXXVIII

X

Copyright 1938
by *Bodil Bech.*

H. P. HANSENS BOGTR., KBHVN.

INDHOLD

Stumme Venner... ..	Side 7
---------------------	-----------

MELLEM MURE

Morgenklokken	13
Avisen	14
I Aftes	16
I Sporvognen	18
Før Søvnens... ..	19
Tre Kvinder	20
Dirigenten	22
Med et solkysset Græsstraa	23

MELLEM FJELDE

Ene	27
Havblaat	28
Ø i Nordishavet... ..	29
Dag	30
Sejlet	31
Mare	32
Høje Himmelbuer	33
Rune	34
Brungraat	35
Blid Nattevind	36
To	37
Blaa Klokkeklemt	38
Ved det yderste Hav	39
Vaisaluokta	40
Lapsønnen	42
Under Lyngsfjeldene... ..	43
I Skumringsslør... ..	44
Hvad hjælper mig Fjeldenes Blaa — —	45

SYNER

	Side
Min Sol	51
Nat	52
Du og jeg... ..	53
Vildhest	55
Ved en gylden Kjortelflig	57
Naadeløst	60
Jordens Datter	61
Præstinde	64
Det var en Streng, der dirred... ..	67
Purpuraltret	68
Nu er Timen inde —	70

STUMME VENNER

Seks Træer har jeg her i Verden,
som er mine —

Et Lindetræ i Gaarden,
hvor jeg fødtes,
et Bjerg det er,
der kupler sig mod Himlen
med Grenearme, stille grønne Hænder
og lyse Blomsters Urodufte.
Som Pusling leged jeg for Foden af det Træ,
jeg hørte paa dets milde Hvisken,
og i de hede Sommeraftner-sov jeg ind
i Lindeduftens Drømmearme.

Seks Træer har jeg her i Verden,
som er mine —

Et Æbletræ i Gaardens gamle Have
imellem Hyld og Humleranker
— og under det var dugget Kaal
og Edderkoppespind imellem Georginer.
Jeg havde Bænke mellem Træets Grene —
— dèr sad jeg som en tænksom Fugl
og spiste af de knappe Frugter,
som Træet i sin Ælde bar.

Det staar endnu det Træ
med mine Bænke mellem sine Grene,
og naar jeg klatrer op igen,
er jeg igen den lille Pige.

Seks Træer har jeg her i Verden,
som er mine —

Et segnet Elletræ, der ligger
henover Sladrebækken som en Bro
og løfter sine Grene til et sortgrønt Hi
til Svale imod Sommerdagen,
der dirrer blændhvid, knitrende derude
med Lyd af tørre Straa, Græshoppen knirker.
Dèr tænkte jeg de første Pigetanker
og gemte smilende og dulgt
et slidt Papir
imellem mine nysudsprungne Bryster.

Bag Elletræet i min Have stod
mit fjerde Vennetræ,
min lille, strunke Ædelgran —
nu taarner den sig over mig og al min Undren
og drikker Himlens gyldne Floder ind,
— og Himlens lyse Æterskær
staar som et blaaligt Rids
om alle Træets grønne Takker.

Seks Træer har jeg her i Verden,
som er mine —

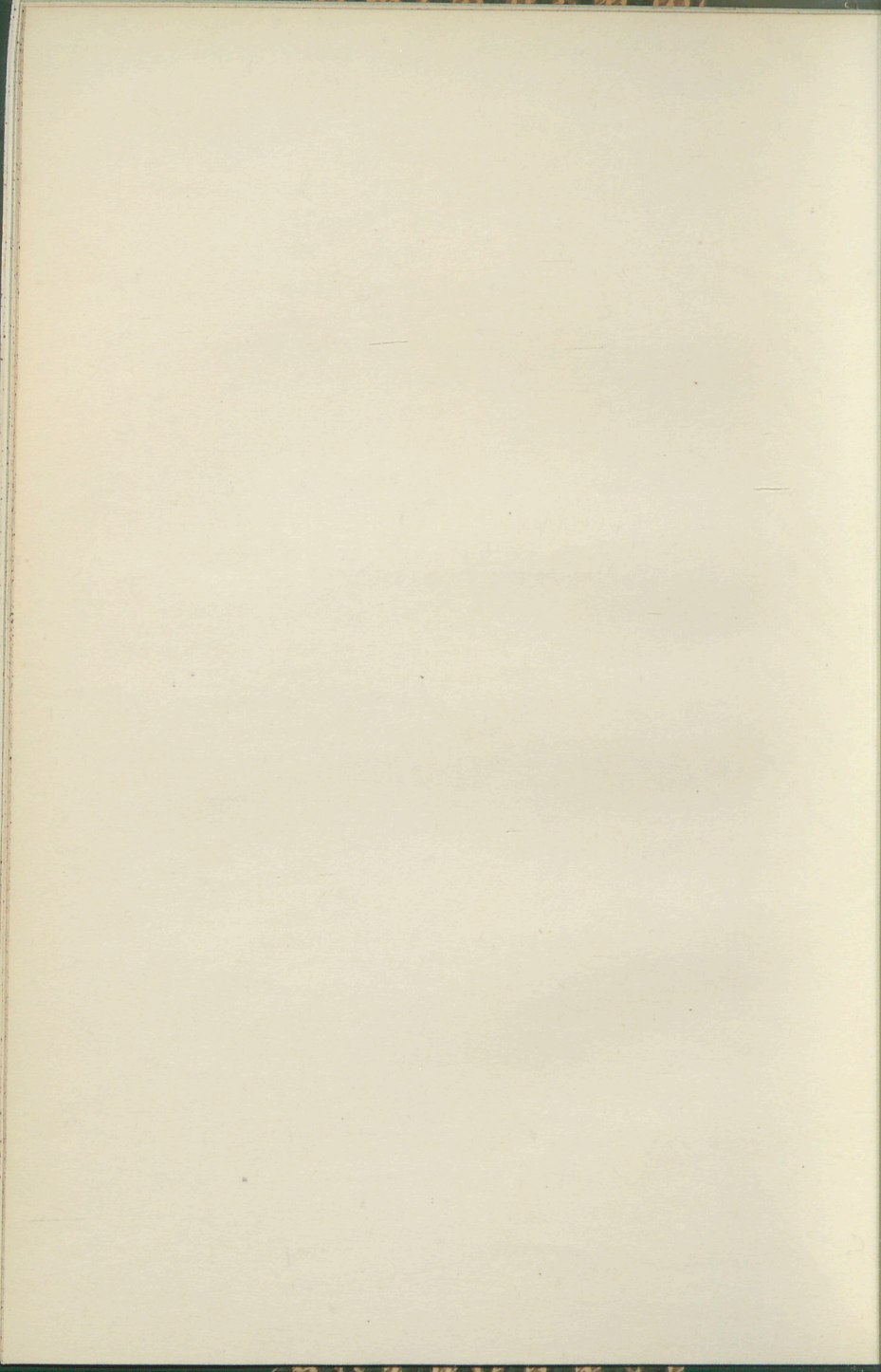
En Poppel som et Himlens Orgel
sang sine vilde Sange for mit Pigevindu
— den sorte Borggrav sukked
under Nattehimlen —
og Poplen vendte sine Aandehænder
som hvide Blade i en Dødebog.
Da skreg de sortgraa Krager,
da lærte jeg at elske
det dystre — Stormens vilde Latter
— og Regn blev Taarer
over dødsensblege Kinder,
og Stormens Sukke blev
et Bryst, der næsten bristed.

Seks Træer har jeg her i Verden,
som er mine —
er mine stumme Venner —
inderligst jeg elsker
et Fyrretræ dybt inde i en Skov.
For Foden staar
en Rose vildt og blusser.
Jeg gaar ad grønne Veje,
hvor Solen lyser i hvert dugget Græs,
og hører Morgenfuglen juble
i Skovens skjulte Hellighed
af dybgrønt, Gnisterlys
og hede Krydderdufte.
Jeg synker ned for Foden
af det Fyrretræ,
er stum som Rosenbusken,
blussende som den,

og stille, meget stille,
ser jeg mod Træet op,
hvor Millioner Naale, to og to,
bestandigt to og to,
staar skrevet imod Æterblaa og hvide Skyer.

Jeg smiler, svinder hen, blir borte,
og føler noget gyldent, noget rosa
og saligt, endeløst,
der bærer mig mod Himle,
og længe, længe hviler jeg
i Fred og Salighed
paa Lysets bløde Hænder
i denne Verden, helt af Lys —
selv Lys — —

MELLEM MURE

MORGENKLOKKEN —

Nu ringer Morgenklokken —

Hvorfor ringer Morgenklokken,
der er jo ingen Sol?

Hvorfor er der ingen Sol
paa mine Veje?

Menneskers hvide Smil
hænger som Lysstreger omkring mig,
og jeg takker Skæbnen for dem,
og min Hjerne gror
som en Blomsterhave —

Men hvorfor er der ingen Sol
paa mine Veje?

Hvorfor ringer Morgenklokken?

AVISEN

Avisen dumper mod Entrégulvet —
mine nøgne Fødder iler derud —

Hvad nu? Lloyd George om Hitler —
Svømmepigernes sejrige Hjemkomst —
En beruset Bilist —

Det er altsammen *Dagen i Gaar* —
men de Mænd, der skovler Sne
nede paa Gaden,
og Spurveens Pippet udenfor Vinduet,
og Lyset ind under Rullegardinet,
det er *i Dag*,
og mit eget Hjertes Dirren,
min nervøse Forventning,
det er *i Dag*.

Minut for Minut
skal vi vriste Sandheden
fra vore Skæbner.

Hvem er jeg i Morgen tidlig,
naar en ny Avis dumper mod Gulvet,
og i Dag allerede er i Gaar?

Er jeg da stadig fuld af tilbageholdt Graad,
af feberhed Forventning?
eller hviler jeg smilende mod Pudén,
alle Rynker glattet ud —
ser bag lukte Øjenlaag
Gaarsdags søde Syner?

I AFTES

Hvorfor spænder Lykken mig i Dag?
Det kan da ikke være,
fordi Regnen siler nedad Ruden?
for det plejer at bedrøve mig.
Avisernes Telegrammer,
der møder mit Øje allevegne,
lader mig føle en stor, graa Sky
over alle vore Hoveder —
og den Kvinde, jeg lige talte med,
havde Taarer glitrende
i Øjenvipperne.

Det er ikke for i Dag,
jeg er lykkelig,
det er for i Aftes —
ikke for noget rødglødende
og vildt vuggende —
nej, fordi du og jeg
sad i et dæmpet Rum
paa hver sin Side af et lille Bord
og sagde næsten ikke noget,
og næsten altsammen var det betydningsløst,
og vi smilede kun lidt,
og kun en kort Stund
rørte en af dine Fingre
en af mine.

Men det var altsammen
saa betydningsfuldt alligevel
og saa bristefærdigt ømt,
og saa taagegraat
og rosenrødt.

I SPORVOGNE

Hvorfor er jeg mon saa sært lykkelig?
Det er, som boede der to Fugle
bag mine spændte Bryster —
gylden Sødme stiger og falder,
naar jeg trækker Vejret —
næsten pinefuld er denne ømme Bæven —
mine Fødder har Lyst at slippe Jorden,—
og mine Arme at ro op i Himlene.

Jeg er saaledes
ingen almindelig Dame —

Eller maaske er jeg
yderst almindelig —
for sidder jeg ikke her
i Sporvognen
og betaler Konduktøren
og vender en rolig Profil
mod Vinduet?

Maaske er der mangen en Kvinde,
der ogsaa vender en rolig Profil
mod Vinduet
og er ligesaa dybt lykkelig som jeg.
Sidder vi alle
med Fugle bag Brysterne
og med et Skød, der bæver
som en Ildrose?

F Ø R S Ø V N E N

Jeg drømmer,
at vi engang
ligger her sammen
under samme Tæppe,
jeg hviler i din Arm,
og mens du sagte
stryger mit Haandled
med en rund Bevægelse,
hvisker vi sammen
om Dagens smaa Ting,
om et Billede, du ser,
rødlilla her,
citrongult og roligt blaåt,
en lakrød Klat
i venstre Hjørne —
om smaa og store Ting
hvisker vi —
dine Fingre finder
min Mund i Mørket
og stryger langsomt
henover dens Buer —
Der er rødt Blod
bag mine Læber,
min Elskede — —
mærker du det,
nu jeg kysser
dine elskede Fingre?

TRE KVINDER

DEN BRUNE.

Du er mørkebrun,
af blødt, skaaret Træ
og med Kaffeøjne —
du har Guldbaand
om dine fint drejede Arme,
og gyldne Duer
sidder paa dine milde Hænder. —

Der er flaskegrønt Løvhang
over dit Hoved,
og du tillader venligt,
at andre ogsaa søger i Ly,
naar Himlen græder graa Sluser udenfor.

Der er bestandigt tørt lunt
under dit Løvhang,
du brune Pige —
du sidder paa Hug
med sænkede Øjenlaag,
og de gyldne Duer
spiser af dine Hænder.

DEN GRAA.

Der er graa Skifer bag dig
og om dig
og en Dynge graa Brøkker
for dine aristokratiske Fødder —
du har fiskeblege Kinder
og haarde Øjne
og krummede gerne
dine Fingre ubrydeligt —
men du har læst i en Bog med Guldsnit,
at man skal smile til hinanden —
altsaa læser du højt for smaa Børn
Søndag Eftermiddag —
hvertandet af dine Ord er forgyldt,
hvertandet fiskeblegt —
og dine Venner vælger du,
fordi din Sjæl fryser.

DEN STORMBLAA.

Du havde Næsebor
som en ung Hoppe,
der løb op mod Vinden,
og din Mund vidste smilende
alle de Ting,
dine Øjne skulde faa at se
— saadan husker jeg dig — —

Løber du endnu
op mod Vinden?

DIRIGENTEN

Staaende paa Soklen,
meget samlet, meget oprejst,
suverænt beherskende
dit Folk af Trolddomsfløjter,
blanke Violiner,
staar du som en Træskulptur,
skaaret i dit Hjemlands mørke Ege,
hel i Fladen,
som en Viljes faste Skal
over Kratersindets Bølgen, Brænden.

Men fra dine strenge Skuldre,
ser jeg dine lydige, lynhastige Bevægelser,
vel bevisende dit Sinds Omskiften,
flagre som to Skyer af Sommerfugle —
vandblaa, aandelette — —

MED ET SOLKYSSET GRÆSTRAA

Du, der smertesmilende
tørrer det lyse Blod
af din Bajonet,
hvormed du har gennemstukket dit Medmenneske —
du, der ligger lemlæstet paa Marken,
mens Støvler jager henover dig
og tramper i dit værgeløse Ansigt —
du, der løber for dit Liv i Kugleregnen —
du, der sidder under en granatfunklende Himmel
i Skyttegravens Ælte,
mens din Elskede fryser paa sin Sengekant,
ude af Stand til at hjælpe dig —

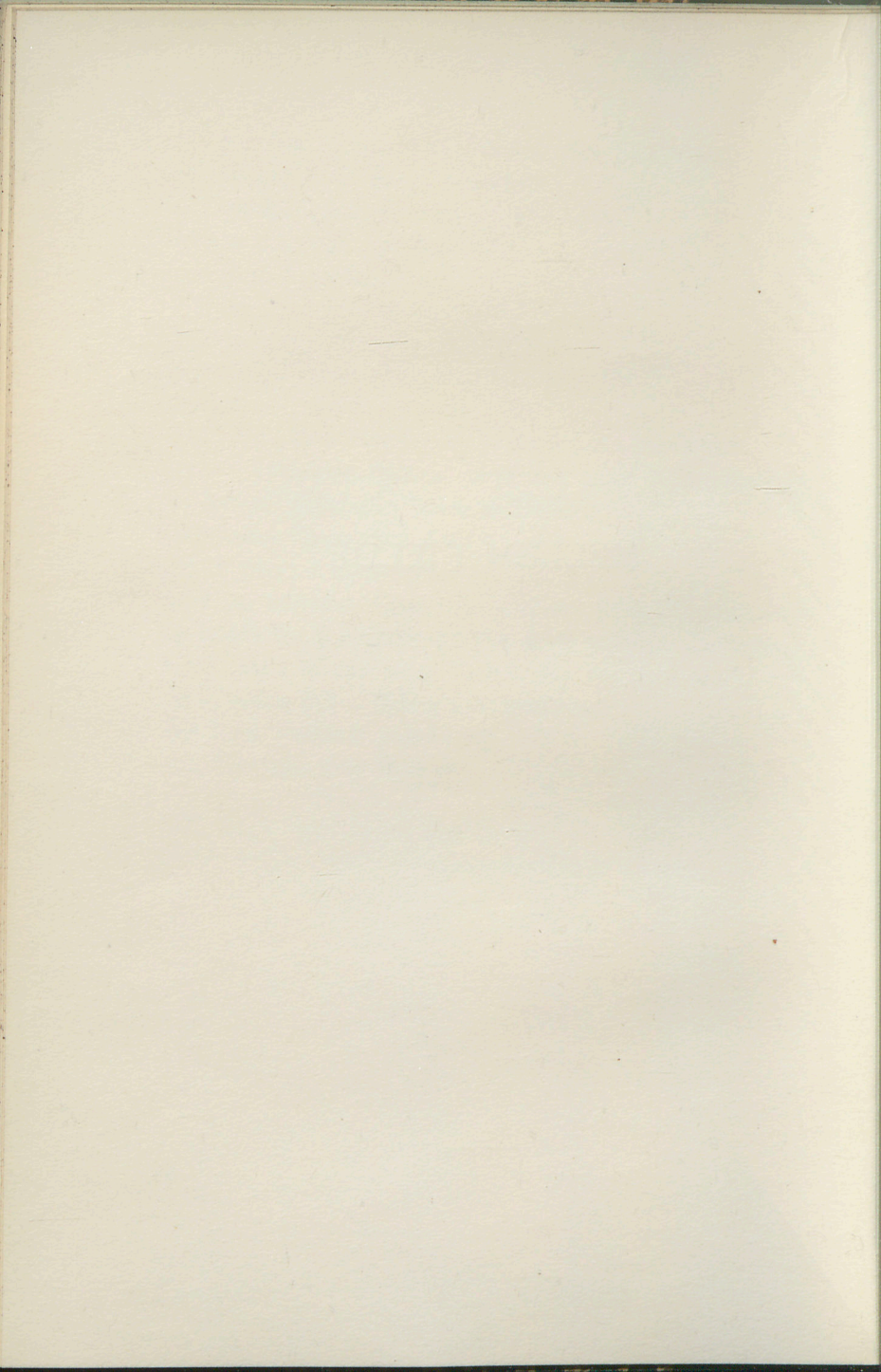
du og du og alle I:

tænker I paa jeres fredelige Dage
som paa en Kæde af tungt, purt Guld?
dansed I som de, hvis Fødder elsked Gulvet,
og hvis Hænder ikke vilde slippe Pigens Midje?
elsked I som de, hvis Nætter var som bredfyldte Bægre,
fulde af glødende Vin?
klapped i de runde Barnehoveder?
hilste I de smaa Hunde, der sprang glædestraalende
opad jeres Ben?

smagte jeres Ganer paa Maden, den livgivende,
og trykked I de Kvindehænder,
der gladeligt havde ladet sig skæmme
for at tilberede jer Maden?
velsigned I Jorden,
der tavs gav jer det nærende Korn,
Jorden, der nu gødes af Blod?
tænkte I Tanker klare som lyst Metal?
velsigned I den brandrøde Vifte,
som Solen hver Aften slog ud over jeres Hoveder?
rakte I takkende Armene mod den tavse Stjernihimmel
og lod jer glide ud i Søvnens Dybder
i en fælles Opgaaen i Altet?
har I gaaet i dybe Skove
med et solkysset Græsstraa mellem jeres Haandflader
og takket for den Gave det var, dette ydmyge Græsstraa?
har I lyttet til den store Tanke, der var med os,
da vi sattes ind i Tiden, i Atmosfæren?
har jeres Stemmer rundet sig
som Kærtegn over Bryster?

Hør, jeg hvisker til jer, Brødre —
I, der sidder under en granatfunklende Himmel —

MELLEM FJELDE

E N E

Det dunderer i Syd,
og det hvæser i Nord —
hvorfor er der Angst i mit Hjerte?
og Skarverne sejler med strakte Næb
med Skrig imod Midnatssolen.
Hvor Græsset er grønt,
og Klokkeblomst blaa,
hvor Himlen er gylden,
og Munden er rød,
dér bor du, min elskede Viking —

Og Vindene hujer
og fløjter omkring,
og Vildfugle skriger,
forlokker og klager —
mit Hjerte selv klager
og lokker dig: kom!
og Øret er rødt
paa den elskte, der sover,
din Aande urolig,
og feberhed Panden —
mit Øre er koldt
i den isnende Blæst —
hvorfor er det ikke
saa rødt som dit?
og hviler paa samme Pude?

H A V B L A A T

Jeg er Vikings Pige —
Sol har kendt mine Hænder,
Hav iltet mit Blod —
paa Længsels Hestehov
dundrer jeg over Hav.

Paa den grønklædte Ø
vil jeg bestorme dig, Viking —
Blæst blafrer i Sejl —
vil jeg iklæde dig Ømheds
rødmende Skyer —

Sejre vil jeg
under Sortørnens Vingeslag!

Ø I NORDISHAVET

Hvad vil Klokkeblomsten?
ringe mig til Ro?
der er Klokkeblomster
hjemme i det fjerne —

Hvad er hjemme?
Her, hvor Solens Natteøje
kaster gylden Bane over Havet,
rammer Fugleklipper, hvide Vinger,
og jeg træder varsomt
mellem Æg og Multer,
her er ogsaa hjemme,
Verdensaltet er hjemme.

Se, jeg favner Kloden,
ta'r den op paa Armen,
visser den og synger
Nattesange,
til den sover
under gyldne Skyer.

D A G

Under Istinder bader vi
i glasklart Hav,
smaragdgrønt spændt ud
over Kridtbund.
Jeg finder mig Skaller, perlemorsblaa,
og andre som Rosenblade.
Du staar med Fødder i bølgende Tang,
din Krop er en Søjle i Solen —
salt stryger Vinden din brune Hud,
og hvidt er dit Smil
mod de tumlende Terner.

SEJLET

Med et Level
og en Buket Blomster
satte han mig i Land —
stævned saa bort fra Øen —
Vinde strøg Haar over Kinden —
jeg stirred udover Havet —
et Sejl blev mindre og mindre —
en hvid Prik til sidst,
saa rent visket ud —

Og Vinde strøg Haar over Kinden —
i Haanden hans Blomster —
i Øret Level —
og i Hjertet Sugem og Knugen —

M A R E

Jeg er en ensom,
skridtende mig frem
i strid Vind.
Vildfugle hviner om mit Hoved,
og for min Fod rødmer Multebærret.

Hvis var de spidse Negle,
der borede sig i mit Kød?
hvis var de hadefulde Blikke,
der flænsede mig?

En Kvinde ser jeg — en Kvinde —

Hans Haand er skabende og stor,
rund at føle —
har den kærtagnet
de spidse Negle?

Naar hører Mænd mon op
at parres med Hundjævle?

HØJE HIMMELBUER

Vældig er den Kraft fra mit Bryst,
der anraaber dig,
aandebtaa, svanger,
tumler den som en Taifun
over vidaabent Hav.

Farligt skingrer Maager
og flugter for Bytte,
og hvide Skyer
af spidsvingede Terner
kaster sig i Vindene.
Rammet ned i Nordishavet,
urokkelige staar Fjeldene,
glødende røde i Nattesol,
spættet med grønt,
og bag dem løfter sig
Evighedstinder,
ishvide,
ensomme.

Urokkelig er min Kraft
som de Klipper, jeg staar paa.

R U N E

Min Sjæl skal ikke længer skrige,
mit Hjerte ikke længer knuges
som af Jættehænder,
og ikke længer skal jeg
krybe langs Stjerne
med smerteaaben Mund.

Udad, udad skal Kraften gaa,
der nu næsten sprænger mig —
rank og oprejst
sender jeg den vældigt
over vidaabent Hav,
rammer Øen, dør i Havet,
hvor du vandrer hvidklædt
mellem Klokkeblomster.

Ulm, elektriskblaa er Kraften,
naar dig nu i Natten —

Aandeløs og famlende
med disse elskte Hænder
skal du gaa mod Midnatssolen,
sætte Sejl i Baaden,
sætte Fart mod mig.

BRUNGRAAT

Kunde jeg døde min Tanke,
var jeg vel faren —
lad dette være
min sidste Tanke.

Nedenunder Kløgtens
dagklare Verden
er vældige Vidder,
jættetunge, svangre —

Dèr sukker min Mund sovende,
dèr rødmer min Kind,
dèr runder mit Bryst sig
under kuplede Hænder —

Kunde jeg døde min Tanke,
var jeg klodevarm Kvinde,
yr af levende Liv,
sødt aandende —

BLID NATTEVIND

Du er her,
du er hos mig
i din Tanke —
Vildfugle skriger
henover mit Hoved,
Soløjet spinder
lyst Guld gennem Skyer,
kridhvidt er Sandet
under isgrønne Vande —
mit Hjerte er lunt
som en Fugleunge.

T O

Midnatssolen skulde rødme min Kind,
og du kysse min Mund,
mens jeg laa leende paa Bakken,
dèr i Krøkebærlyngen —

og mine Fodsaaler
skulde du stemme Hænderne mod
og lade os prøve Kræfter,
dèr i Krøkebærlyngen —

vore elektriske Strømme
skulde glide over i hinanden
og sagte forene os,
dèr i Krøkebærlyngen —

vugge, vugge
skulde vi,
vugge,
dèr i Krøkebærlyngen —

BLAA KLOKKEKLEMT

Det er, som skulde jeg flyve,
kaste mit Bryst mod Vindene
for at naa dig —

Paa den blaanende Ø
gaar du i hvide Klæder —
venter du mig?

Der er blaa Klokkeklemt
i mit Hjerte,
kan du høre dem?
faar de Hjertet til at dirre
under den skrigende Fuglehimmel?

Føler du, hvor vi stiger
op under Midnatssolen,
op i dens kolde Guldskin?

Skal Solen gløde,
før vore Munde mødes?

VED DET YDERSTE HAV

Bier min Skæbne?
har hun sat sig
ved det yderste Hav
med Fødder mod Fjeldet
for at gruble?
kvier hun sig ved sit Valg?

Har hun draget mig op
mod de yderste Skær
for at kaste mig
som Føde for Fiske,
vil hendes Latter mon drøne
mellem Fjelde?

Eller vælger hun mon
at rede mig Lejet,
edderdunsblødt
og rødmende af Sensol,
lægger mig i Mandens Arme,
jeg begærer?

Bier min Skæbne? —
kvier hun sig ved sit Valg?

V A I S A L U O K T A

Som store, rolige Dyr,
rede til at rejse Ryg,
laa Fjeldene om Vaisaluokta,
blaadisede i den bestandige Sommerdag,
men Akka-Fjeldet
var som en vældig, sortgraa Blomst
med en hvid Kalk mod Himlen.

For Foden af Fjeldet
laa Laplejrens sølvgraa Kaater,
og Lapfolkets røde Farver
gled ud og ind af det sølvgraa.

Om Aftnen stod Solens
højtsvungne Guldspyd
op fra nordvestlige Fjelde,
de hvidspættede norske,
og de store, rolige Dyr
omkring Bugten
var stadig blaadisede,
men Akka som en lyslilla Rose.

Og en af Lapfolkets Sønner
havde en rank Ryg
og en hvid Hund i Hælene

og gik med værdig og blød Gang
mod Baaden
for at sætte Net for Fiskene,
der leged søvglinsende
i de lune Vande,
og hans Aarer var røde
og løfted Vanddraaberne
op i det sidste Solguld,
saa de funkled.

Saadan var Vaisaluokta.

LAPSØNNEN

Han skar en Ring til min Finger
og fletted en Krans
af sødtduftende Græs,
at jeg som Lapdøtrene
skulde gemme den ved Brystet
for at lugte godt
for Lapsønnerne.

Men jeg gemte Kransen
mellem mine Smykker
og satte Ringen paa min Finger
og drog ud af hans blaadisede Verden.

Nu sidder han som en ensom
og rød lille Ting
under Akkas lyslilla Rose
og jøjker i Aftnens Guld —
men hans Mor maa ikke høre ham
mellem sine sovende Sønner.

Nu er jeg en Længsel
i hans Hjerte
og føder Sangen
paa hans Læber.

UNDER LYNGSFJELDENE

Skal dette matskimrende Hav
mellem maaneblaa Fjelde
lyne af Guldsol,
Istinder finkle,
naar Morgenen bringer Damperen
skumfossende til Kajen?
skal Soltraade vikle dig
af sit Spind?
Vejgruset skride
under dine Fødder?

Skal Trappen knirke
til mit blaa Kammer?

I SKUMRINGSSLØR

Skal disse Maanestens-Vande
mellem matblaa Fjelde
rødme i Morgen Aften,
Himlen drage Rosentæpper
henunder sin Blaanen?
skal Solen lue i Nord?
du holde min Haand i din?

Hvorfor sukker Birkene
i den blege Nattevind?

HVAD HJÆLPER MIG

FJELDENE BLAA - -

Vilde Bær har sødet min Gane —
blaa Blomster hviler i mine Hænder
som aandeblaa Kys,
og grønne Grene svajer ved mit Vindu —
Knæle skulde jeg for dig
og række Hænderne frem,
give dig Gaver
og smile lykkeligt —

Hvem er jeg, at jeg begærer Paradiset?
hvem er jeg, der sygner hen nu,
fordi jeg ikke finder Paradiset?

Grønne Græs er strakt for min ilende Fod,
og Blomster nikker til mig i Blæsten,
Gedekiddets Øjne straalere af Glæde,
naar det kommer springende mod mig,
og mange Menneskers Hænder
er gode og faste, naar de griber mine.

Men jeg kan ikke leve i nøjsom Lykke —
— hvad hjælper mig Fjeldenes Blaa
og Solens varmtspundne Guld,
naar mit Hjerte maa leve
i umættelig Længsel efter dit Hjerte?

Hvorfor rækkes dine Hænder ikke mod mig?
jeg blir en spindende Kat,
naar din Haand stryger min Kind —
en Verden favner jeg,
naar du omfavner mig.

Hvorfor flagrer du?
hvorfor forvilder du dig
i Tjørnekrat,
hvorfor blir du ikke stille
og lytter til dit Hjertes
allersagtteste Klokke,
den, der kalder paa mig?

Hvormed skal jeg vende dit Sind mod Solen?
skal jeg nynne hede Klange,
berust ved din Nærhed?
skal jeg smile,
som Sol løber over Agre?
skal mine Øjne lue
som hed og hellig Ild?

Aa, men mit Øje er mat
af Mangel paa Lykkesøvn —
jeg skulde sove hver Nat
krummet sammen ved din Side
og sove mig Kraft til Dagen.
Hvordan skal mine Kinder vel gløde
som flammerøde Æbler,
naar ingen Kys har dækket dem?

hvordan skal jeg springe dig i Møde
som et lykkeligt Kid,
naar min Kropps Safter er træge
af Mangel paa lykkeligt Favntag?

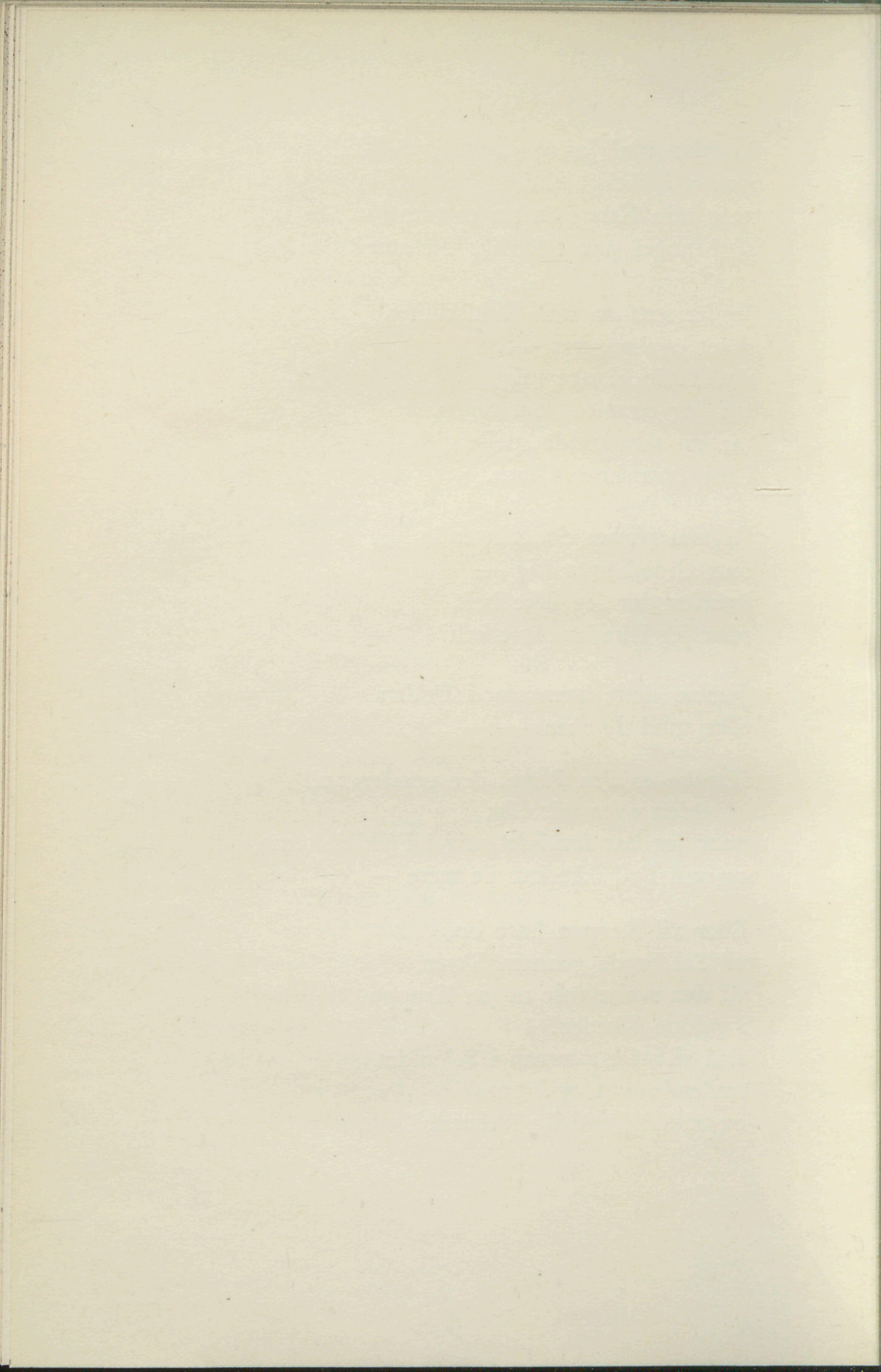
Jeg er som en mat Guldsilling,
sløret og hengemt —
du kunde blanke mig,
saa jeg straaled som Solen,
saa du selv kunde spejle dig
i min straalende Glans.

Regnen regner dødbringende
som Graad over Lig —
hvorfor dør jeg ikke helt,
naar jeg ikke kan leve helt?

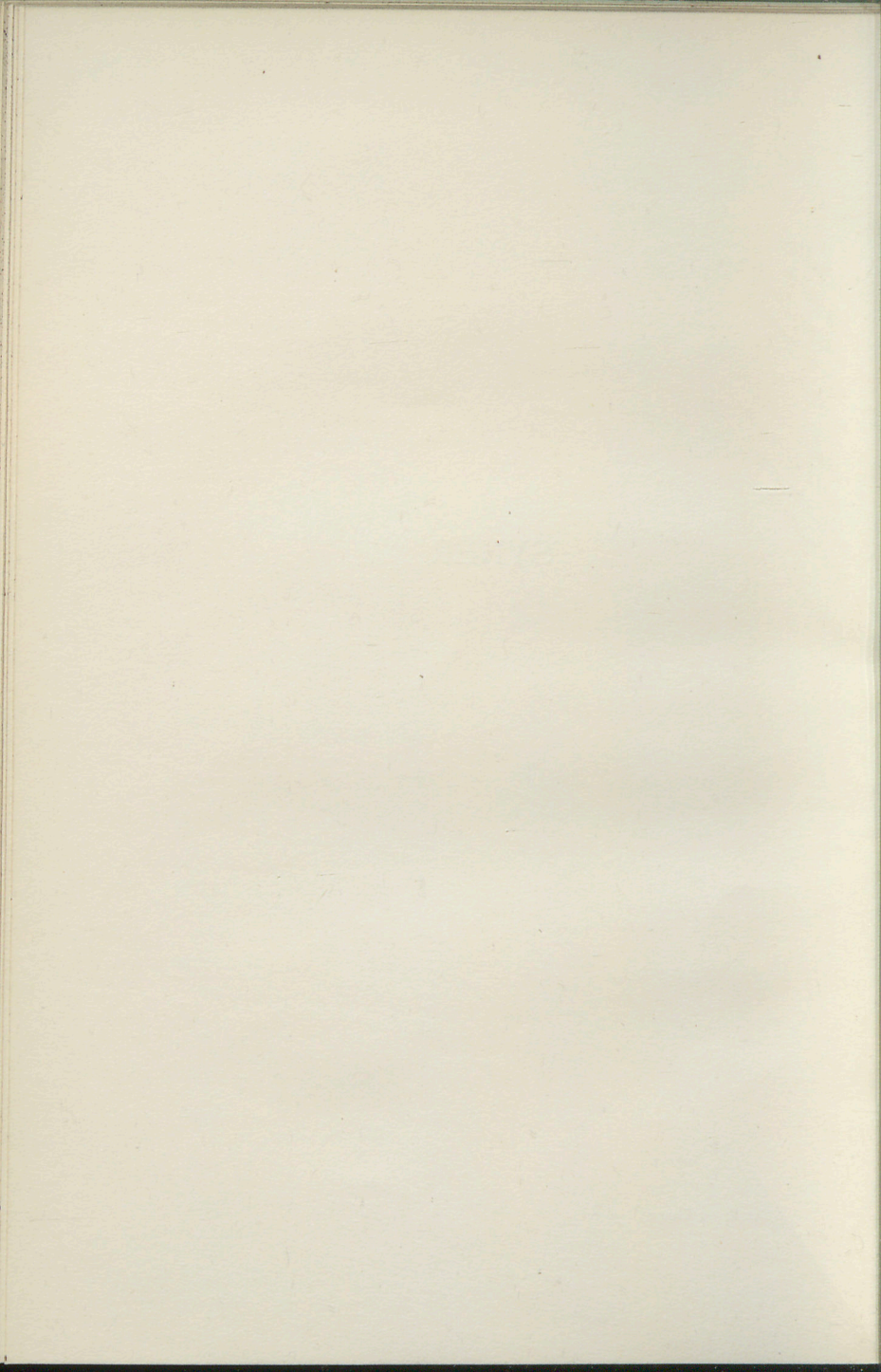
Jamen, dette bærer mod Døden
eller mod Lykken — —

Kanske er den Regn, der græder nu,
Graaden over mit Lig,
naar jeg har forvildet mig i Fjeldkløfterne,
og min Fod ikke kan ile mere —

Eller vil Regnen høre op,
vil Sol bryde gennem Skyer,
vil den svøbe vore nøgne Kroppe
i gyldne Klæder?
skal vi hvile sammen i Solguldet,
smilende ømt og blaat,
og endelig, endelig forenede?

SYNER

MIN SOL

Du er min Sol,
kølige, røde Sol,
dirrende oppe i Rummet —
og jeg er i evig Kredsen
om denne Sol.

Med Haanden tankefuldt under min Kind,
og klædt i et bleggult Gevandt,
svæver jeg, hvilende paa intet,
lydløst i Bane omkring dig —

Du er min Sol —

N A T

Mine Tanker paa dig
blir til Guldglimt
mod flaskegrønt Mørke —

Din Mund er en rød Rose i Mørket,
sagte staar den ved min Hovedpude
og skælver —

Du er den søde Pine,
der løber
fra mine koralrøde Brystvorter
nedover min Krop —
en rosenrød Ild under Huden
er du mig —

Du er det, der faar mig til
at hviske Djævel til min Hovedpude
og bore min Mund smilende i den —

Du er det, der faar mig til
at løfte hvide Arme
i blødt Mørke
og stryge dem som Svanchalse
ømt mod hinanden —

Du er mine dvælende Kys
i disse ensomme Haandflader —

DU OG JEG

Blomstrende Lunde — brisefyldte —
dybtrøde Bær mod blinkende Løv —
en nøgen Fod i brun Sandal —
blaa Duer danser om hinanden.

Du og jeg
i en Paradisdal
med brogede Geder
og sukkende Hunde —

Du og jeg,
du og jeg —
et Steds i Mørket
brister en Streng
som et Suk fra et Kvindebryst —

Du og jeg,
du og jeg —
røde Munde —
Hvisken — Tunghed —
vore Munde er to røde Sole —
vore Munde er to røde Segl —
fjernt er Strengespil —
Hundes Glammen op mod Maanen.

Du og jeg
dør ind i hinanden —
to Ildsluer er vi,
savtakkede,
flammende ind i hinanden,
et Baal — —

Du og jeg
er en Sang, der nynner —
som fint Græs
gror Ordene DU og JEG
viden om os —
som fint Græs bærer de
os, der hviler —
en hvid Arm bag Nakken,
du kære —
et sitrende Smil
mod Nattehimlen
over dit elskede Hoved —

Du og jeg
hvisker hvert Græsstraa —
du og jeg — Godnat —
sammen — sammen —
smeltet sammen
hviler vi med lukte Øjne
i den rosarøde Slummer —

Nu skal vore Sjæle vandre
over Stjernemarker — — —

VILDHEST

Min Vildhest staar i et blaasort Mørke med en turkisblaa Nattehimmel over sig og et stort Hav, der dønner og sukker, bag sig. Og den er helt askeblondt med askeblondt Forhaar, der krøller og fyger fra Panden, og den har hvide Tænder, der ler og glimter, naar den vrinsker, og himmelblaa Øjne med Frynser om, som var det Ellekrat med blankt Vand, som Himlen blaaner i, og den er urolig og staar dør ustandseligt og vrinsker og ryster, saa de fine Haar skælver, og naar den er ved at briste af Uro, farer den ustyrligt gennem alt det turkisblaa og lige op paa Himmelingen, og dør staar dens Hoppe og græsser ganske stille i den lune, maaneblaa Nat. Ganske fine, smaa Nip og Nap tar hun af det grønne Maanegræs, og hun ænser ingen og intet.

Og ved I, hvordan hun ser ud? Hun er af Farve som et blegrødt Rosenblad og helt gennemsigtig, saa man kan se de røde Gange, Blodet pulser igennem, og se, hvordan det vidunderlige, grønne Maanegræs fra Himmelingen gaar ned i hendes lille, hule Mave, og man kan se hendes Hjerte som en rød Rosenknop, der skælver. Og Maanen skinner i alle hendes hvide Sølvhaar, saa de glitrer som Stjernestraaler.

Og naar hun hører min Vildhest komme travende paa sine smaa, lysebrune Hove, løfter hun Hovedet og holder op at græsse, og hendes Øjne ser lige paa ham

som to straalende Stjerner, og den røde Rosenknop, der er hendes Hjerte, folder sig ud og blir til en svulmende Rose.

Saa vrinsker min askeblonde Vildhest og danser og farer hen og bider hende ømt i Sølvmanen — min askeblonde Vildhest — og Maanen skinner i alle hendes hvide Sølvhaar, saa de glitrer som Stjernestraaler — —

VED EN GYLDEN KJORTEFLIG

Det danser inde i mig
fra venstre mod højre en Vals
som Sne, der flyger om Fødder,
bestandig rundt og rundt —

Det flyger paa Gaden derude,
en rød næset Mand gaar og skovler,
to Duer fryser paa Taget —
bag Ruden derovre, som glimter,
ryger en Søndagsdame
en taalmodig Cigaret.

Er vi da gale?
gaar vi frivilligt om i et Tugthus
af Graahed og tomme Løfter,
som vi tar mod, blegt smilende,
er vi da gale,
paa net og taalmodig Vis?

Hvorfor glammer ikke farverigt Vanvid
os ud af Halsene?
hvorfor flyger vi ikke op over Husene?
hvorfor ler vi ikke forarsvarmt,
saa Istapper gir sig til
at dryppe Diamanter i Sol?

Jeg har hørt en Foraarsfugl fløjte —
den klukked som Jord, der vandes,
og den var brungraa som Jorden —
en Fløjte maaske,
Jorden havde gjort sig?

Ligger den Fugl nu frossen,
mens Sneen flyger henover den?
eller sidder den i Læ af en Busk
og tænker — tænker som jeg:
er vi da gale?

Jeg længes mod Slotte som Bjerge.
Jeg længes mod Bjerge
med rødt Guld paa Toppen,
Bjerge helt ind i den blaanende Himmel.
Jeg længes mod Farver,
mod rødt, citron og smaragdgrønt,
safirblaat og daanende vandblaat.

De skulde skifte, de Farver,
som Opal bryder Lyset og skifter,
smaa Vifter ud, galne,
og dreje pinefuldt langsomt
som Møllehjul over Himle.

Jeg vil storme af Sted i Lunde,
staa blødt standset og smaataandende
og høre Fuglehjerter banke,
jeg vil holde Sommerfugle paa Haanden

og klappe silkehvide Barnehoveder,
saa runde, saa varme,
og med en intim lille Hulning
for en Finger at kærtegne.

Jeg maa se Bjerger af Skønhed,
majestætiske, vældige —
jeg maa gøre store, favnende Bevægelser,
holde Gud ved en gylden Kjortelflig — —

Jeg ser et turkisblaat Ærme
og en Haand strakt ned mod mig,
som var jeg et lille Barn,
der skulde vandre.
GULDBASUNER DRØNER — —

Nu ved jeg, hvorfor Gud har skabt Solen!

Han har taget det herligste, der var i hans Hoved,
og stillet det udenfor sig selv,
for at han kunde sidde og fryde sig
over Sol, over Farver og Bjerger,
til han var saa fuld af Lykkesmerte,
at han atter maatte slippe alle Ting
og gaa op i den genstandsløse Helhed,
der er lutter Lys og ham selv.

Saadan leger Gud med sig selv,
og saadan har han lært mig at lege,
jeg, et lille Barn ved Haanden — — —

N A A D E L Ø S T

Jeg er træt,
og naadeløst
lokker Lykken som et Fyrtaarn,
danser trætte Fødder
op og ned ad Gader,
smiler blege Smil
til blege Smil.

Dette er ikke min Verden —
i *min* Verden skridter faste Fødder
over store Veje,
skuer Øjne synske ind i Himle —
Gud gaar ad Vejene,
og Ordene er som Søvngængerens:
rigtige og rammende.
Bidsk er mit Sværd,
naar det har Gerninger at kæmpe for,
stærk min Arm,
naar Aand tumler ud af Skyerne
og byder den at handle —
min Mund er en smægtende Rose
for den rette Elsker.

Dette er ikke min Verden — —

JORDENS DATTER

Hvor er de ædle Hingste,
der skal danse med mig over blaanende Sletter?
hvor er de Hænder, der skal rækkes mod mig
i Morgenbriser?
hvor er Solen, der skal kysse min Pande?
og de blaa Duer over mit Hoved?
hvor er de Sværme af Vildheste,
der skal tumle sig over Vidderne?

Hvad vil Slangen? vil den bide mig?
vil den kælent stryge mig over min Arm?
vil den spille med den kløftede Tunge
og stirre mig ind i Øjnene?

Hvorfor hviler jeg?
hvorfor stryger jeg ikke Haaret fra Kinden?
og Taarerne af mit Øje?

Vilde Verdner vælter sig mod mig
i Pøle af Blod — —
Dunder og sort Torden,
vildt hvislende Lyn
er det, der opretholder mit Liv.

Hvorfor er mit Liv svajende i Trækvinden
som et nøgent Lys?
er der ingen varsomme Hænder,
der vil værne om dets Flamme?
er der ingen værnende Hænder,
der vil stryge mig over Lænderne
og tage mig ind til sig?

Jeg vil Galskaben,
jeg vil den stormende Galskab,
hvor Regnestykkerne svinder bort
under vore tællende Fingre.
Skal ikke Blomster brydes
for at dø i *mine* Vaser?
hvorfor slynger ikke Røgelsen sig
henover mit Leje?
Ørnen burde flyve over mit Hoved,
og Tigre knurre i Buskadset —
jeg er i en fremmed Verden,
hvor man kører omkring
og betaler med Smaamønter.
Hujer ikke Vindene snart
i Trods mod Forræderne?
en Pisk burde hvine
over deres bøjede Rygge
og dræbe deres lurende Smil.

Gud vil flænse deres Rygge —
Flammeriset er Guds Scepter,
Æblet er den Jord, han skabte,

for hans Fødder bugter Slinger sig i Vellyst,
Kronen paa hans Hoved
er en Flammebusk med Fugle
syngende omkring sig.

Grønne Grene gror af Flammebusken
ind i Himle, høje Himle,
blaanende og sarte —
højt I bærer mig,
svimmelt stiger jeg,
svinder bort og ind i Himle.
Gem mig, Himle, lad mig aldrig
vende hjem til Jorden,
som har fostret mig.

Skøn er Jorden,
skælvende er grønne Grene,
sarte Pighænder griber dine,
klare Blikke skuer mod det fjerne,
Jorden gemmer Fuglehjerter,
Jorden gemmer Dufte,
runde Arme rækkes blidt mod Brødre.

Hvorfor blinker Taarer i mit Øje?
vil du hviske til mig?
vil du danse for mig?
vil din Læbe brænde mod min Tinding?

Vil du vugge mig,
som Vinde vugger Grene?

PRÆSTINDE

Syngende burde man række fulde Skaaler mod mig,
til mine Dage var mættede —
knælende skulde man løfte Armene mod mig,
til mine Nætter var af Ild —
som paa Purpurlagner skulde vi hvile
og stige ud af Ildbadet,
karske og rosenrøde —

Indtil Nymaanen er af Sølv,
tier min Strube —

Har jeg ikke spundet lange Sange,
graa mod Sne udover Norden?
har jeg ikke ladet Kinden klappe
af Nordvestenvinde?
har jeg ikke sunget
som en Raakalv under Storme?
hvad vil Verden?

Indtil Nymaanen er af Sølv,
tier min Strube —

Du, jeg tjener, runde Solgud,
glødende ophøjet under blegblaa Himle,
vredes du, naar om min Isse

Nordlys staar i Straalebundter,
vredes du, naar Øjne tigger,
naar af Hænders Purpur
Offerdyret Døden henter?
vredes du, naar Silkenætter
spinder under Midnatssole?

Indtil Nymaanen er af Sølv,
tier min Strube —

Hvad vil Verden?
ser den ikke, for min Ildvogn
stamper hvide Hingste,
fnyser Stjernestraaler
udfra rosenrøde Muler?
ser den ikke Ildens Klarhed
paa min runde Pande?
ser den ikke mine Arme
lege lydløst, panteragtigt
mellem Flammer?
ved den ikke, at Ekstasen
løfter mig mod Himle?

Indtil Nymaanen er af Sølv,
tier min Strube —

Hvad vil Verden?
vender den blot trætte Øjne
ned mod Støvet,
søger Splinter fra Granater?

har den nu kun Brug for
blege Offersøstre?
Glemsomhedens lette Piger?
har den glemt, hvor før den tilbad
Ildens store Døtre?
har den glemt Præstinden?
har den glemt Gudinden?
de, der danser, klædt i Himlens
aandelette Draperier?
de, hvis Arme runder sig i Godhed,
de, hvis Pande drikker
Himlens rene Klarhed,
de, hvis Læber sender Ord
som Guld og Roser
ud i Verden?

Indtil Nymaanen er af Sølv
og krummer sig lykkedirrende,
tier min Strube —

DET VAR EN STRENG, DER DIRRED

Det var en Streng, der dirred —
den rakte fra Himmel mod Jord, —
og Vindene spilled paa den —

Hvor er I nu, store Storme,
hvor rider I mon, Passater,
hvor hvisker I, Ørkenbriser,
under Aftenens tunge Guld?

Mindes I Strengen, der dirred?

PURPURALTRET

Fløjl som Gyldenlakker,
set mod tunge Purpurdraperier
i en vældig Gestus ned fra Himlen —
Skyer tordenblaa
og en citronbleg Kiming —
og dèr staar jeg oprejst
med de gyldentblege Arme
i umaadelige Vidders
tordensvangre Mulm.

Over Jordens Ørkenvidder
gaar du sammenknuget
med dit Ansigt vendt mod Jorden,
knuget ned af Byrder,
jeg kun aner —
og imellem løfter du dit Ansigt —
dirrende er Drengesmilet,
naar du ser op mod mig.

Hvad er dine Byrder, elskte?
Vil du komme ind i Lyset fra mit Alter?
vil du blændet stige mod mig,
badet i mit Væsens Floder,
helt i Lys i mine Arme?
Solens Guld annammer vor Forening.

Elskte, sammenknuget
langt, langt ude paa de store Vidder —
hvad er det, du søger?
hvad er det, der knuger
dine Skuldre ned mod Jorden?
Løft dit Drengesansigt,
se mod Purpuraltret
og de gyldne Floder fra mit Væsen — —

Jeg er gaaet forud — —
— — — — og jeg venter.

NU ER TIMEN INDE —

Jord, vor Stjerne, vendt mod Mulmet,
du har tunge Sange i dit Hjerte,
dette Hjerte, trindt af Have
rammet ind —

Havets tunge Klokker kalder —
ud mod Mulmet blaa Sirener —
Rummets Guld er om os.

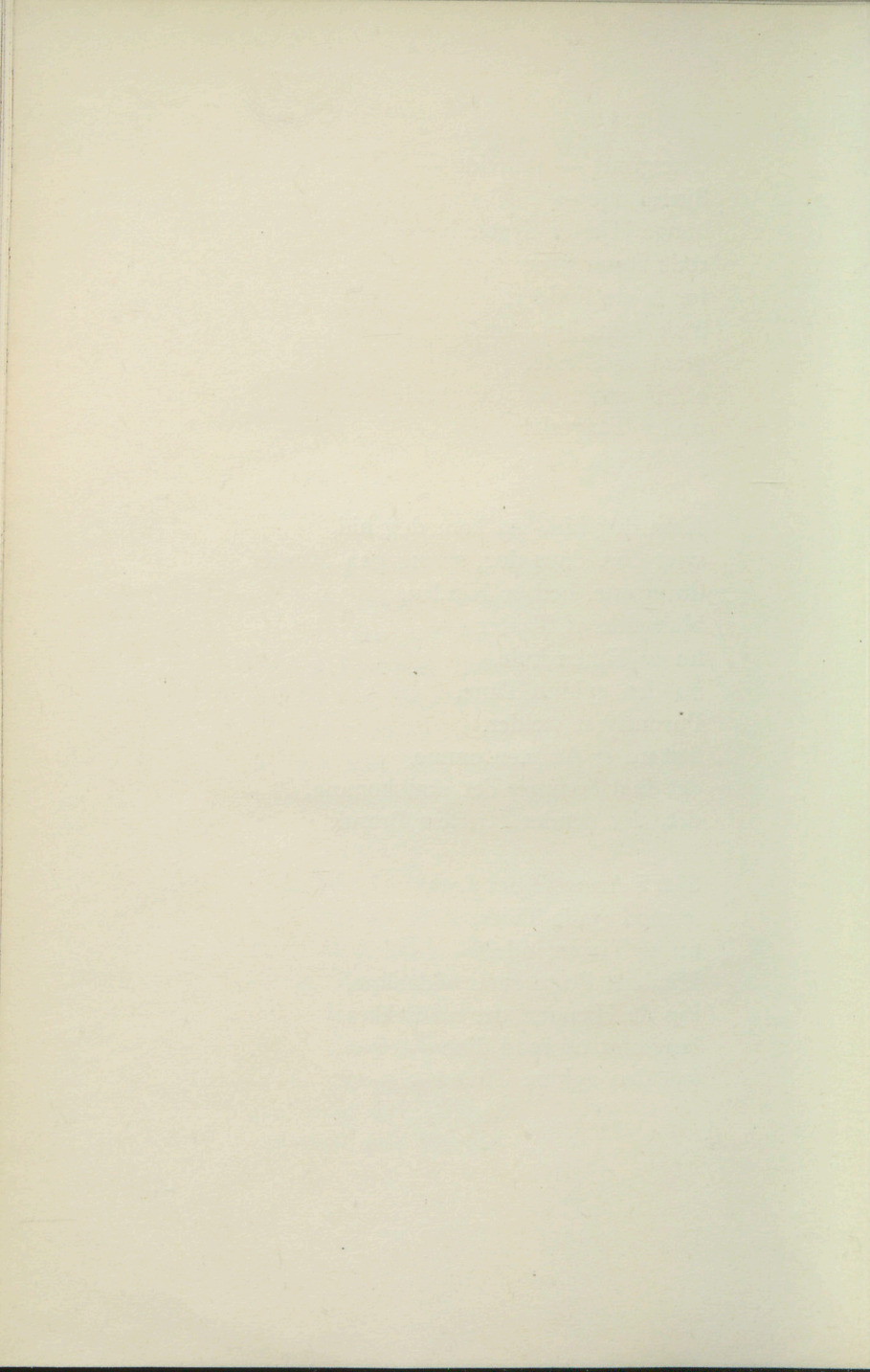
Vi er angste, hvorfor angste?
se, hvor hvidt Lys vælder
ud fra Himmelporte,
gylden Lyd som Soles Straaler
vælder over blegblaat,
Guldkanoner dunder,
slynger Sole ud i Blaet,
tordenangst er Skyen,
der nu viger —

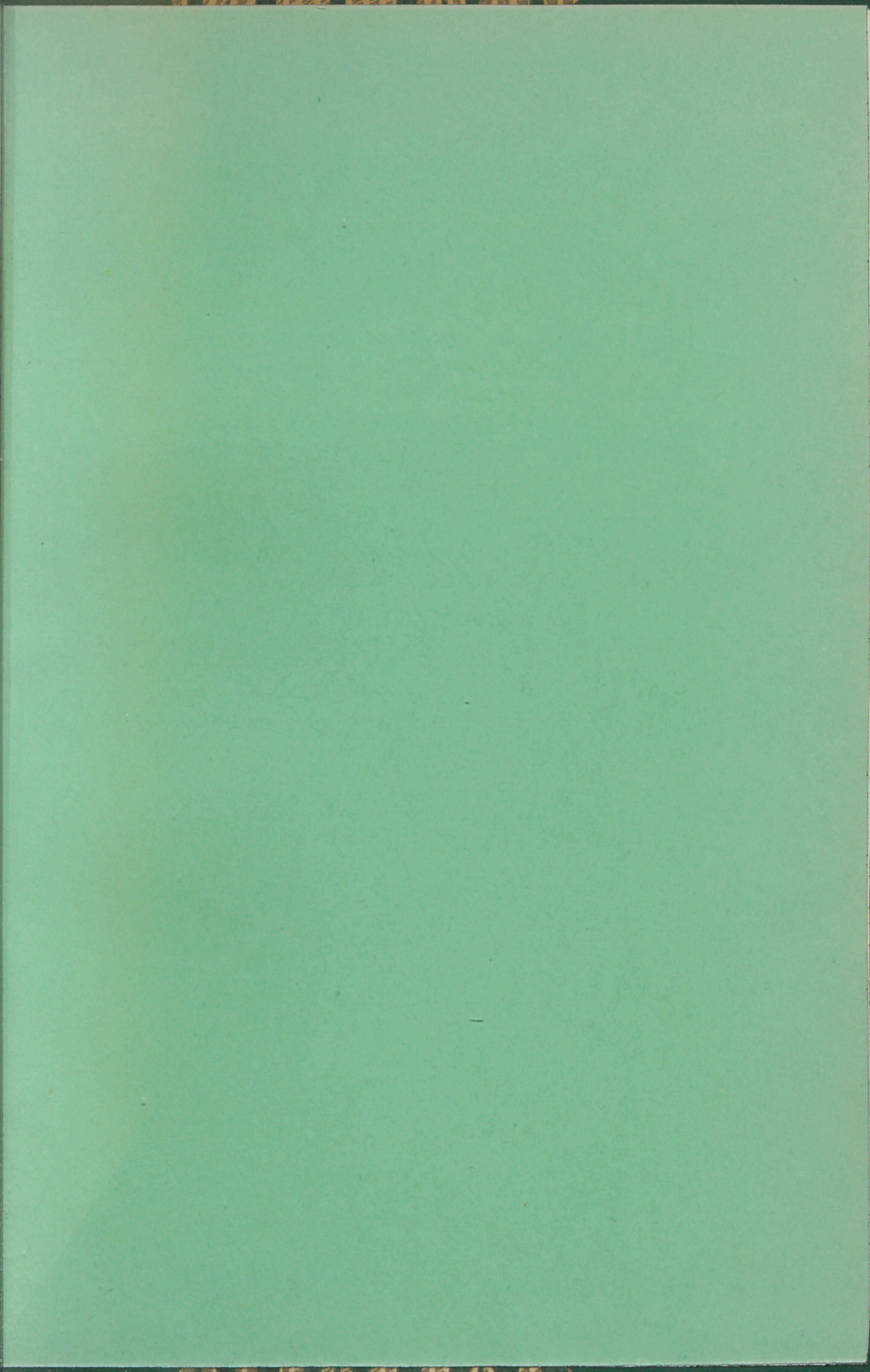
Syngende —
med blegrød Fodsaal
blødt mod hvide Skyer
tumler Engleskarer om
under Himmelhvælvet,
hvide Tænder ler,
og Kroppe gynger —
gaa, hvor Engle synger,
svævende paa Purpur.

Græsgrønt — ildhvidt —
Sjælesange —
bange Hjerter flygter bange,
røde Roser gror
for hvide Fødder,
pluk dem, kys dem,
græd af Glæde,
aldrig mere skal du græde
under Taageslør
i staalgraa Dage.

Kom dog hid, saa kom dog hid,
syng dog, dans dog, spring paa Marker,
du er ene, hed er Kinden,
blussende af Taarer —
nu er Timen inde,
nu den gyldne Time,
Purpuryset vælder,
lige nu er Angsten omme,
det skal komme, det skal komme,
det, der tænder Hjerters Brand.

Slut i Arme Øjnes Lyst,
le mod glade Tider,
nu er Timen inde,
Himlens Porte staar vidaabne,
kys de Hænder, der nu rækkes
langsomt ud mod dine —
kys den gyldne Time — —

BODIL BECH

„Hendes Temperament er overbevisende ægte, og dets Udtryk i de rytmiske Prosadigte saa blændende skært, som det kun er Lidenskaben forundt at være det... En af de mest fængslende blandt vore yngste Lyrikere“.

Ejnar Thomsen.

„Sammenlignet med digtende mandlige Kolleger af den yngre Generation er Bodil Bech et pragtfuldt Talent“.

Henning Kehler.

„Hendes Temperament har noget saa eksplosivt, at man kommer i dets Vold“.

Chr. Rimestad.

